

Передплата

на «РУСЛАНА» вноситься:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 170 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі члени по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска» — З Руслянових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсманна.

Рукописи звертає садити на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймаються по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

О руску культуру.

(+) Нераз уже в польскім днешникарстві а також в краєвім соймі і днешній радї зачіпали Поляки справу рускої культури, хвалили ся своєю високою культурою, а маловажили культуру нашого народу, вважаючи єго меншеартним і малокультурним або навіть некультурним. Недавно тому під кінець минулого року зачіпив сю справу в Славянськім клубі в Кракові редактор днешника *Głos narodu* п. др. Бопре (Beaupré), а на сю тему в *Dziennik-u polski*-м якийсь *Kmita* висловив свої погляди. Виходило з тих виводів, начеб українсько-русский нарід був сирою етнографічною масою, далеко ще поставленою поза балканськими народами. На сі виводи і погляди сказали ми свого часу своє слово, а в половині грудня м. р. на запросини Славянського клубу прибув в переїзді з Відна посол О. Л. Барвіньский і виголосив там на сю тему довний виклад.

Про сей виклад подали ми тоді короткий звіт, а тепер в останнім випуску місячника *Świat Słowiański*, що виходить в Кракові під редакцією д-ра Фелікса Конечного, находимо ширше подану основу викладу п. Барвіньского, котру тут передаємо перекладом.

«Скільки разів в нашім (славянськім) клубі є мова про руску справу — пише *Świat Słowiański*, стільки разів переповнює ся зала слухачами. Так само було на викладі радника і посла Олександра Барвіньского, а розправа, яка вивязала ся після того викладу, належала до найживіших, які зятявлено за чотири роки від заснованя Слав. клубу. Промову руского гостя попередило привітне слово голови клубу проф. М. Здзеховського, в котрій зложив подяку за готовість виголошеня вклада в клубі, зазначаючи при тім, як радо бажано би гостити в інституції нашій кожного руского ученого, який прибув би до нас з доброю волею і сею так конечною нині потребою навізаня кроків предметового порозуміння.

Проф. Барвіньский — у відповіді — дякує за запросини на засіданє Славянського клубу, котрий тут в Кракові, «на тій нейтральній області» намагає ся «без упередженя розсліджувати руску справу, справу так мало, так неосновно знану із шкодою обидвох народів. Якнебудь не можна впевняти, щоби і Русини були ознакомлені добре з польськими справами, особливо спірни-

ми, всеж таки по рускій стороні є певна надвижка зацікавленя. Пересвідченє про власну культурну виспієсть так дуже розвите між Поляками, веде їх до нехтованя руского життя і руских відносин. Інша азбука відділяє ті дві культури народні; але се не повинно бути вимівкою для представників польскої науки, позаяк труд вивченя рускої азбуки є невеликий а раз переломаний, дає змогу заволодіти руским язиком у вельми короткім часі.

На тім місці проф. Барвіньский полемізує з тими членами львівского кружка *Towarzystwa nauuczycieli szkół wyższych*, котрі критикували, з педагогічного становища, внесене гр. Дзедушицького про обовязкову науку обидвох краєвих язиків. Проф. Барвіньский є тої гадки, що наколи які, то як раз педагогічні взгляди промовляють за обовязковою наукою рускої мови і літератури. «Без сего знаня не може бути мови про основне знанє золотого віку польского письменства».

«Ухваля львівских педагогів може бути указкою неприхильности польскої суспільности для руских справ».

«Наколиж люди, що стоять на чолі умового руху, не виявляють охоти до познакомленя із руским світом, то годі би було доглядіти ся сеї охоти взагалі серед польскої суспільности». Незнакомостю руских справ грішить також польске днешникарство». Погляди «z obzru ruskiego» або «ze sfer ruskich» бувають часто фабриковані.

Сей стан річи відбиває ся передовсім в поглядах польскої суспільности про се, що називаємо рускою культурою. Бесідник не мав нагоди вислухати відчиту др. Бопре на попереднім засіданю Слав. клубу, знає єго лише із звіту поданого в *Dziennik-u polski*-м, де була мова про Русинів яко сирій культурно масі етнічній. Як найнесправедливіший се погляд! «Коли в році 1887 пок. архикнязь Рудольф, котрий основно знав етнографічні відносини Австрії, прибув до Львова, при положеню угольного каменя під духовну семінарию руску виголосив річ, в котрій Русинів назвав: «ein altes Culturvolk»!

Професор Барвіньский пригадує цілий ряд даних, котрі промовляють за старинностю рускої культури: т. зв. Літопись Нестора, Галицько-волинська, Слово о полку Игоревім ітд. — «Наколи та культура не виборола собі сталости в змінній ході історії, то не треба забувати, що

Русь була передовсім заборолом христіянства, о котру ударили татарські Орди». Наколи історія має вказати ся державною спосібностю, то й сим вимогам відповідає історія Руси: король Данило Галицький утворив державний організм в європейскім стилі. Русь також, — хоч в ролі покороного народу — була перпою піонеркою цивілізації на Литві. Цивілізаційний характер в державі Витовта був виразно руско-литовский.

З руского огнища розходили ся культурні промінї і на Схід. Перші проблиски російскої умілости завдячують своє єствованє світлови руских огнищ.

А такі осередки умові, як Академія Петра Могили, достарчали знаменитости не лише для Руси, але й для Польщі і Московщини. Братства, школи і академії, що в часах Речи посполитої дійшли до повного процвітання, творять вимовний доказ цивілізації Руси. «Петро В. і Катерина II. та їх наслідники здоптали автономію України не лише політичну але й культурну. А всеж таки, хоч здавало ся, що ось-ось після полтавского бою «вмерла «Україна», однак на пожарищі рускої минувшини, під верствою попелу тліла іскра будуччини, та дожидала слущного часу.

Житє минувшини зберегло ся під стріхами селянськими і сей люд на Руси був тою верствою, котра зложила докази культурної могутности».

(Дальше буде).

Охорона емігрантів!

(Студія до австрійскої справи еміграційної враз із замітками над парламентарною анкетою в тійже справі, написана А. Лекс. Вагнером).

(Дальше).

Ціна за подорож під покладом у англійских і канадійских товариств а іменно: Dominion-Line, Canada-Pacific Ry Co. White-Star-Line і інших, з Антверпії або Ліверполю вносить вже від довгого часу правильно 5½ фунт. штерл. (= 110 шілінг. або 115 марок = ca. 135 корон), коли противно з Триесту вносить ціна около 180 марок = 214 корон. Подорожні, що удають ся до Канади північним шляхом, заощаджують собі кромі того єще яких 40 до 45 корон, позаяк они за першу висше згадану ціну, заїдуть в літі до Квебеку і Монреаль, зимою же до St. John і Галіфаксу, противно же прибувши

до Нью-Йорку мусять они відбути ще звідси дводневу подорож залізницею до Монреаль і Квебек, а через то поносять они власне сесі більші кошти. Дорога з Триєсту до Канади треває 18 до 20 днів морем, а 2 дні залізницею з Нью-Йорку до Монреаль, отже разом 20 до 22 дні з видатком грошевим від 255 до 260 корон; противно вибравши дорогу з Антверпії або Ліверполю, заощадить собі виходник 10 до 12 днів часу та 120 до 130 корон. Примушуймо лишень емігранта їхати дорогою триєстеньскою, то тоді го напевно цілком «націоналізуєм»!! (завстрийщимо)!

Припустім факт, який зрештою справді дуже є можливий та який в самім інтересі наших емігрантів дуже би був пожаданий, іменно що еміграція до Сполучених Держав значно ся зменшає, а натомість підносить ся сильно еміграція до Канади. Хто тогди заборонить Янкесам, котрі лишень о свою користь дбають, подвоїти, потроїти, або ще й вище піднести ціну на своїх залізницях при перевозі емігрантів зі своїх пристаней до Монреаль, Квебек, або до інших Канадських місцевостей, щоби принайменше сим способом надолужити собі шкоду понесену через вихід австрійських поселенців до Канади. Емігрант, що їхав би через Триєст, мусів би заплатити за дорогу з Триєсту до Монреаль або Квебек яких 300 до 350 або й 400 корон (а то, як кажу, дуже легко в найближшій будуччині може ся стати) не беручи вже в рахубу великої страти часу, коли противно їдучи на Антверпю, Бремю, Гамбург, Ліверполь стане на місци за 135 до 180 корон. Для бідолашного емігранта зиск майже двох тижнів часу та заощаджене 130 до 200 корон то капітал, від якого може ціла его будучність залежати!

Тверджене деяких триєстеньских панів, що лишень так звані Repomnier кораблі північних пристаней відбувають дорогу з Гамбурга, Бреми, Антверпії, Ліверполю в протягу 8 до 10 днів, а звичайні кораблі по більшій часті потребують до сего 14 до 16 днів, таке тверджене опирає ся хіба на сумнім незнанню правдивих транспортних відносин, або треба то уважати за свідоме ширене неправди. В яким часі кораблі північно-німецького Lloyd-у нормально свою дорогу відбувають, се нині вже кожний торговельний челядник чи хлопець докладно знає. Найменше з десяти інших корабельних товариств відбуває так само дорогу до Бостону, Нью-Йорку в протягу 9 до 10 днів, а дорогу до Канади відбувають звичайні почтові кораблі, навіть старої конструкції, звичайно в протягу 8 до 9 днів. Весною минувшого року вибрав ся я в дорогу на однім вже старшим кораблі Dominion-лінії (так званім «Canada», що вже 10 до 12 літ курсує по морю) дальшим шляхом наоколо Нової Фінляндії, а помимо того по 8 днях прибув до Квебек, що можу в кожній хвилі доказати витягами з курсової книги. Вертаючи при кінци жовтня мусів я всісти на один з найстарших кораблів Atlan-лінії («Parisian» що має около 25 літ). Сим разом удалисьмо ся вправді найкоротшою дорогою на Belle Isle Strait, цілу однак дорогу мусілисьмо бороти ся з розбурханими філями та страшною

бурею, корабель наш стратив два човни, кілька сходів, велику часть покладової балюстради, а помимо того всего ми спізнали ся лишень 1½ дня та за 9 днів булисьмо в Ліверполю. Се суть факти, проти котрих не можуть устояти ся жадні самовільні твердження, що хотять лиш оправдати свою довгу нудну дорогу!

Кожному штератерови вільно вибрати собі «милу та вигідну дорогу» на Триєст, если він сам сего хоче, але не треба насильно до сего примушувати, (хотайби сей примус не знати як осолоджувало ся пустими фразами) нікого, хто хоче свій дорогий час лінше ужити та заощадити собі якийсь гріш на жите поза Океаном.

Сю незвичайно важну квестію що до перевозу емігрантів, можна після гадки охоронного закона тоді лишень уважати за розв'язану, наколи всі товариства корабельні, які хотять брати участь в перевозі наших емігрантів, викажуть ся вповні, що они запровадили вже на своїх кораблях, які призначені суть до перевозу міжпокладовців, всі вимагані поліпшення та зміни, дальше если емігрантам лишить ся повну свободу що до вибору дороги і корабля, та наколи ті дві точки в осібних параграфах закону еміграційного точно зазначить ся.

Нецілковите переведенє реформи при перевозі емігрантів, або уживанє яких небудь насильних средств, щоби пасажирів спровадити на менше відповідний шлях перевозовий, повинно бути каране значними грошевими квотами, а в случаю повтореня сего відобранєм концесії.

4. Охорона та побут в краю поселеня. Квестія сеєя о стілько стає важайшою, о скілько більше множать ся тепер випадки безглядного визискування переселенців ба навіть масового затрачуваня людей (як се приміром доказує справозданє ц. к. австрійско-угорского генерального консуляту в Pittsburg-y; ст. 16). Та заходить обава, що ті сумні прояви можуть враз із зростом еміграції множити ся без кінця, наколи не ужие ся в час відповідних средств. Розв'язати сею квестію загально уживаною фразою: «треба спонукати консуляти, щоби уділювали емігрантам як найбільшу опіку» се дарма річ. Без сумніву можуть ті власти дуже много причинити ся колись до того, щоби емігранти дочекали ся вкінци своїх прав; наколи лиш консулі запізнають ся добре з провідними гадками еміграційного закона, який власне тепер укладає ся, то певно звернуть они пильну увагу на еміграцію та на всі, нераз дуже скомпліковані квестії, що стоять з нею в звязи, а так причинять се не мало до поліпшення долі наших по більшій часті працюютих та уцігивих переселенців. Але хотіти звалити цілий тягар сеї праці на консуляти, се було би після моєї гадки великою хибою, раз що в сей спосіб не розв'язало би ся ніколи основно квестії охоронної, а по друге що відтягнуло би ся сесі уряди від многих інших не менше важних обовязків, задля яких власне они на першім місци є установлені.

(Дальше буде).

Ситуация на Угорщині.

Ще суботнішні віденьські дневники висловлювали ся про ситуацію дуже рожево. Іменно гр. Андраши, який, як звісно, з цісарским посольством поїхав був до Будапешту, щоби угорській коаліції предложити услівя монарха, повернувшись звідтам з єї відповідію. В суботу відбув гр. Андраши з тої причини майже двогодинну аудієнцію у цісаря, а на запитанє дневникарів відповів, що хотий монарх прийняв его дуже ласкаво, то про остаточне рішенє в угорській справі не можна висновувати ще жадних здогадів, ані комбінацій; взагалі справа находит ся в корисній стадії, однак єї поладженє не є ніяк забезпечене. В неділю в полудне гр. Андраши мав явити ся до Бургу по остаточну відповідь.

Отже нинішні телеграми доносять, що угорский президент міністрів бар. Феєрвари був вчєра перед полуднем на цілогодинній аудієнції у монарха і відтак відїхав до Будапешту. О годині 1. в полудне монарх прийняв з черги гр. Андрашого на послуханю, яке трєвало заледви 20 мінут. По аудієнції заявив Андраши представителям праси, що цісар не згодив ся на пропозиції скоалізованих сторонництв, представлені іх іменем гр. Андрашим. По полудни о год. 5. вернув гр. Андраши до Будапешту.

Дальша телеграма доносить, що гр. Андраши, вернувши по аудієнції до готелю, відбув з чекаючими там на него політичними приятелями коротку конференцію, відтак прийняв дневникарів, відмовляючи близших пояснєнь що до будучого уформованя ситуації. Нагле зірване мирових перєговорів очинидячки зробило велике вражєне на самім гр. Андрашим і его приятелях, які чули ся вже близькі своєї цілі. Надїяно ся бодай, що цісар не відкине представленіх ему пропозицій, а зажадає лиш деяких змін. Тепер не є виключеним покликанє зовсім інших посередників, а природним наслідком зірваня перєговорів буде уділенє бар. Феєрварому заповідженої повновласти.

В Будапешті вістка про зірване перєговорів межи Короною а коаліцією, подана в надзвичайних пополудневих виданях дневників, викликала таке саме сильне вражєне, як свого часу прийняє провідників коаліції на п'ятьхвилевій аудієнції. Соціяльні демократи устроїли вчєра збори, на яких одноголосно ухвалено резолюцію, осуджуючу строго становиско коаліції; заразом заявляють в сій резолюції, що угорські робітники будуть вести борбу за загальним голосованєм всіма средствами, які стоять до їх диспозиції. По зборах устроїли робітники демонстрацію перед «Народним касином». Поліція мусіла вмішати ся і розігнала демонстрантів.

Н О В И Н К И.

— Календар. Ві в торник: руско-кат.: Ксеїї; римо-кат.: Дороти. — В середу: руско-кат.: Григория Богсл.; римо-кат.: Ромуальда.

— На дохід «Народної Лічниці» відбуде ся під протекторатом С. Екск. о. Митрополита Шентяцкого, в неділю, дня 11. лютого, в са-

ли „Народного Дому“ великий декламаційно-вокальний вечір. Чоловіколюбна ціль сего концерту повинна згуртувати як найширші круги на сей вечір, тим більше, що комітет постарався о зовсім оригінальну і добірну програму. Близші подробиці донесуть афіши.

— **3 Городенки** пишуть нам: В хвили, коли тисячі руского народа зібрали ся в столиці Льва на велике всекраве віче — заграли двояки в славнім місті Городенці, виваючи руский народ з околиці до спільної молитви за справу, від котрої залежить наше «бути або небути». Церков парохіяльна заповнилася битком вірними. Задзвонено трічі малим дзвінком, отворили ся царські врата — вийшло трох місцевих священників з дяконами на соборну службу Богу, яку замовила місцева, патріотична інтелігенція на інтецію переведення реформи виворчої і о поміч Богу в здобуттю прав рускому народові. На чолі народа станула єго інтелігенція кругом перед царськими вратами держачи в руках знамя побіди хрест і свічки. Хрест тримав адвокат др. Теофіль Окупецький, по боках решта рускої інтелігенції, за нею народ. Запах кадила і молитва «миром Господу помолім ся!» — взнесли ся в гору до престолу Всевишнього, а мелодійні акорди хору відповідали одним серцем і одним устим — Господи помилуй! Широ зі серця пліла молитва вірних а слова дякона: «заступи, сваси, помилуй і сохрани нас Боже твоєю благодаттю!» вляли бальзам надії, непохитної надії, що народ наш мусить віднести світлу побіду над гордим супостатом а та надія наша тим певніша, бо по нашій стороні правда — Бог, з котрим ми зачали наше святе діло — «Благословеній народ, котрого паном — Бог єго!» Коли тисячі народа боролось оружієм істини — не силою брутального — на устах — і на звалищах княжих палат, на руїнах блеску і рускої слави у Львові — підносила свій величний — могучий голос о права народу — то з сердець тисячів синів того народу Покутя несла ся щира молитва о благостроніє всего мира. З певною і непохитною надією побіди розійшов ся побожний народ домів, підперши горячою молитвою у Святини домаганя тисячів своїх братів у Львові на Замку Льва. При піснім обіді, який дав того дня у себе др. Т. Окупецький, підніє сей щирай патріот тогет в честь наших Владик, що на чолі народа ставали перед монархом з домаганем прав для свого народа і о оборону перед супостатами. Прапор Христа — сказав поважний господар дому — нехай нас лучить всіх і великих і малих до спільної праці і борби для добра народу і єго будуччини. Доки мемо йти під прапором Христа — доти лишень будемо мати надію, що в тім побідимо. In hoc signo vinces! Мило вражала нас всіх — єдність місцевого руского духовенства з цілою інтелігенцією і народом. Така гармонія — се певна запорука красної і світлої Будучности нашого народа.

— М. К.

— **3 Перемишля** пишуть нам: Вчора дня 3. с. м. відіграла дружина нашого театру в театральній салі Руского Інститута для дівчат в Перемишля драму Карпенка Карого п. з. «Суета». Крім молоденьких інституток, які заповнили цілу салю, явив ся на представленю покровитель Інститута Вирєєв, єпископ Чехович, предсідатель Тов-а крил. Подолинський, дирекція і збір учительський ліцея. Не треба згадувати, що інститутки з незвичайною цікавостію уважали на представленю і певно не одна здорова гадка сеї пєси вліла ся в їх молоденькі серця. І дійсно зуміли інститутки віддячитись артистам за се, бо по представленю зготовили директору театру п. Садовському і п-ві Заньковецкій горячу овацію, вручаючи першому лавровий вінець з синьо-жовтими лентами, а другій гарну на причуд китицю живих цвєтів.

— **Руске віче у Відні.** Звідтам пишуть нам: В п'ятницю дня 2. с. м., відбуло ся, як се було заповіджене у часописях, віче віденських Українців в справі виборчої реформи. Велику салю готелю „Union“ при Nussdorferstrasse заповнили вже о 7. год. вечером вічевики, переважно українські робітники. З послів при-

були пп. Романчук, Король і Гладішовський. Між иншими бачили ми д-ра О. Кулачковського та багато ще другої інтелігенції. Академічна молодіж явила ся в комплеті. Прабуло також кількох відпоручників німецьких, польських та жидівських товариств. У одному кутку салі згуртовало ся також кількох членів кацапського акад. тов. „Буковина“. Віче почало ся точно о год. 7. Отворив др. Турин, яко одия з скликуючих. На предсідателя вибрано п. Романчука, на заступника д. Пасічника. Секретарювали ред. Кушнір та д. Бачинський. Перший реферат виголосив др. Турин по німецьки, а се тому, щоб зазнакомити з нашими відносинами та змаганями і тих гостей, які не розуміють по українськи. Реферат був незвичайно інтересно а при тім вельми річево оброблений. Головною метою його було познакомити ширші круги з кривдами, які терпів та терпить український народ від польських верховладів в Галичині. У присутніх Німців (було їх звиш 50) слідне було незвичайне заінтересоване, а коли референт став доказувати фактами та числами нехтованя усяких прав галицьких Українців, зазначаючи притім, що бере дані і з так вже пересідної урядової статистики, почали поміж ними відзиватись гіркі докори та єпітети в сторону польських шовіністів та шляхтичів. Бєсідник закінчив поставленем кількох резолюцій в справі загального і т. д. права голосованя та поділу Галичини на східну — українську та західну польську. Відтак промовляв др. Яросевич по українськи. Головну увагу звернув він на представлене теперішнього положеня виборчої реформи, вічевого руху галицьких хліборобів та кинув кілька здорових гадок, як яло ся нам поступати на будуче, щоб хотия законно але рішучо вибороти собі належні права. Притім зазначив бєсідник тісну авяву Галичан з нашими братами за кордоном, звязь, яка була уже давніша, а яку тепер лиш відновлено і незвичайно оживлено. Потім наступив цілий ряд бєсідників німецьких, українських, польських та жидівських. Д. Карль Зацер зазначив, що Українці можуть числати на поміч Німців, головно німецьких робітників. Д. Марисюк та Мельник жадали від послів єпергічнійшого виступу в державній раді. Д. Тераковський (по польськи) зазначив, що і польський народ пізнав як слід визиск своїх опікунів шляхти та що і він грав з українським народом піднесе грімкий протест проти так довго практикованих насильств. Відпоручники жидівських товариств, д. Бирмбах (по німецьки) і д. О. Вашиц (по українськи) дякували нашим послам за оборону жидівської нації в парламенті. Притім виступали остро проти асиміляції жидів. По сих бєсідниках наступив одия немилый інцидент. На єстраду виступив якийсь молодий ще чоловік та став промовляти по російськи. В тім кинув хтось запит: Адить! Вергун? Слова сї немов зелектризували усеїх присутніх. Почали відзивати ся щораз частійші запити, хто се говорять. П. Романчук заявляє, що уділив голосу п. Вергуну, та що сей, яко признаючи ся до російської нації, говорить ме по російськи. Вергун додає, що чинить се тому, бо є лиш оден «русский» народ. Мов на даний звак ціла саля відізваля ся грімким протестом: Проч зрадинками, проч з ренєгатами, московськими заироданцями і т. п. Вергун намагав ся ще говорити, але рішуче спротивлене усеїх вічевиків не дозволяє на се. Научений досвідом в Київі та Москві зникає чим боржій з єстради та виринає доперва по хвили у самому кінці салі, окружений кількома своїми приклонниками з „Буковини“ та даючи о собі від часу до часу знати недотепними Zwischenrufen. Др. Кулачковський виясняє, чому виступлено так рішучо проти бєсідника кацапської кліки та зазначає як слід, що зрадинками нашого народа нам ніяк не братати ся. Коли слідуючий бєсідник д. Витвицький згадує ще, що український народ, перетерпівши стільки кривд та насильств, перенесе ще і єго кацапську язву, яка уже євою самих подій починає тратити всякий ґрунт під ногами, Вергун, а за ним і єго нечисленні (може 10) приклонники винесли ся мов невинні тихцем

з салі. По сїм забиравло ще голос много бєсідників. Згадані повисше резолюції ухвалено одноголосно. О год. 12. в ночи предсідатель подякував усеїм за так численну участь (було усеїх поверх 500) та замкнув збори. По відспіваню народних гимнів розійшли ся усеї спокійно домів. Вкінці належить додати, що в протесті проти висгуну кацапського бєсідника поширили українських робітників також тутешні українські академики, даючи отсим наглядний доказ, якою брехнею було донесене „Галічаніна“ про намірене братанє віденських Українців з кацапами.

— **3 Самбора** пишуть нам: Виборчий рух пробудив і Самбірчину. По вічах в поодиноких селах наступило віче в Самборі при участі до 4000 селян, котрі винесли велику салю „Народного Готелю“, сїня та в округ простору площу. Реферував др. Стахура, о. Яворський зі Стрільбич і промовляв дуже дотечно і влучно селянин з Ваневич. — Дня 1. лютого відбули ся загальні збори філії Руского Тов-а педаг. а по зборах уконституував ся відділ «Взаїмної Помочи учителів». — Дня 4. лютого відбуло ся в салі «Сокола» віче вишхоложків, в котрім крім місцевої інтелігенції взяли участь передміщани Самбора досить слабо заступлені. По вічу перейшли вони зі співом „Marsz Dąbrowskiego“ рынок і площу, вертаючи до хат. — Дня 4. вечером устроює Читальня „Просвіти“ в Самборі аматорське представленє.

— **В Жужели,** сокальського повіта, основано пожарну філію на статутах львівського „Сокола“. Намісництво вже затвердило статут.

— **3 Буковини.** Управитель міністерства просвіти іменував в учительській семінарії в Чернівцях постійним учителем тимчасового учителя д-ра Осипа Маковей, а тимчасовим учителем суплєнта Василя Сімоновича.

— **Вісті з закордонної України.** Нові українські видання. Число періодичних органів на українській мові все збільшується. Незабаром почне виходити в Петербурзі сатиричний двотижневик „Ціп“, в Одесі вже вєсть дозвіл на щоденні газети „Вісті“ й „Нова Україна“. Видавцем першої газети буде д-ка Шелухіна, а другої д. Іващенко. Коли почнуть виходити сї газети, про се поки ще невідомо. — До аграрного руху. В Таврії аграрний рух не спиняється, тільки не всюди він однаково виявляється. Наприклад в Копрелікої було так. Татарська сільська громада з сусіднього села мирним способом примусила управителя і инших економічних служащих вихати; тоді вибрали свій комітет, який уже 2½ місяці порядкує маєтком: наймає землю й сади, продає лїс на зруб. Років з пять тому татар виселено з Копрелікаї, а тепер вони вернулися назад. А по инших місцях що ночі пожари — горять єно, солома, а то й уся економія. (За «Гром. Думкою».)

В Чернигові засудив военний суд по тридневій розправі за кинєнє бомби на чернигівського губернатора одия жінку і одного мужчину, котрі не признали ся, як називаються, на шибеницю, а Лейкіна, котрий їх у себе укривав, на 10 лїт каторги. Заразом прошив суд київського генерал-губернатора о зменшенє карі засудженім. — В Катеринославі зайшов пристав з салдатами і воззкими до інженера Брука перевести домашню ревізію. Забрано 400 рублів, цінні папери і золоті рїчи та списано протокол. Другого дня викрило ся що то були хулігани-грабежники, а не урядові висланці.

— **Духовенство в Країні супроти виборчої реформи.** З Любляви довосять: Князь єпископ Єгліц в пастирськєм посланю до духовенства в справі виборчої реформи поручив прихильно відносити ся до заведеня загального голосованя і не агітувати проти него. Єпископ Єгліц заявляє ся приклонником загального голосованя, яке є основно предвиджене в австрійській конституції. Духовенство жадає виясненя тої справи, аби відклонити підозрінє у загалу, що через загальне голосованє соціальна демократія стремить до загорєнєя власти.

— **Дрібні вісті.** У Відні номер дня 2. с. м. др. Станіслав Стояловський, містопосадник м.

